

Synd och neuros – att förena den inre splittringen

Välkomna, mina käraste vänner. Gud välsigne er alla och era nära och kära. Välsignad är denna stund.

Ju mer du arbetar på denna väg och förstår detta arbetes natur, desto mer kommer att du förstå att syftet är att finna ditt verkliga jag, ditt sanna väsen, under lager på lager som vid första anblicken tycks utgöra din personlighet. Ju mer du fortsätter, desto mer inser du att dessa lager inte utgör ditt verkliga jag, utan konstlade egenskaper som du har odlat så länge att de har blivit en naturlig självklarhet och därför tycks vara du.

När vi tänker på det verkliga jaget, vet vi att det står för den gudomliga gnistan. Er undermedvetna föreställning om det verkliga jaget är så upphöjd och helig att den är fullständigt främmande för det jag som du är bekant med. Skillnaden både skrämmer och avskräcker er. Rädslan utgör i själva verket en av de största stötestenarna för att upptäcka ditt verkliga jag. Det verkliga jaget är i verkligheten mycket närmare än du inser. Det finns områden i ditt liv där du faktiskt agerar utifrån ditt verkliga jag, men du vet inte om det för att det är en sådan naturlig process. Du kan ännu inte skilja mellan den naturliga handlingen och handlingar som kommer från de ytliga lagren.

Ni antar att det verkliga, gudomliga jaget visar sig i form av en stel fullkomlighet med ett standardiserat mönster. Den här föreställningen står mer i vägen än era ofullkomligheter. Missuppfattningen om den gudomliga fullkomligheten leder till stelhet och tvångsmässighet å ena sidan och till uppror mot den å den andra. Ni blundar för den avgörande sanningen att ofullkomlighet kan leda till fullkomlighet och kan betraktas som sådan redan i det närvarande. Fullkomlighet i den verkliga gudomliga bemärkelsen är nämligen relativ och beror på vilken inställning man har till sig själv och sina handlingar, snarare än på fullkomliga handlingar som sådana. Det är med andra ord aldrig vad du gör som räknas, utan hur du gör det.

En handling kan anses vara riktig av hela världen och i överensstämmelse med alla andliga lagar och ändå vara oärlig. Du kan känna dig delad kring den, du kan ha utfört den utifrån rädsla, tvång eller girighet, för att ta emot kärlek och godkännande. Då är det inte ditt verkliga jag som agerar, oavsett hur fullkomlig den yttre handlingen kan se ut. Din handling kan å andra sidan fördömas av

världen. Den kan stå i strid med alla begrepp om vad fullkomlighet är. Men i ditt nuvarande tillstånd är den inte bara oundviklig, utan till och med nödvändig. Du visar dig som du är, i överensstämmelse med din natur och din inre utveckling. Om du är ett med dig själv i detta, där du tar fullt ansvar och är redo att stå för konsekvenserna, är denna ofullkomliga handling mer fullkomlig, mer i överensstämmelse med din sanning, än en yttre fullkomlighet. För att förstå den här idén krävs ett visst mått av insikt och framsteg. Det går utan tvivel inte att närma sig den lättvindigt och oansvarigt. Ett barnsligt egensinne, att alltid vilja få någonting för ingenting, ska inte förväxlas med denna slags fullkomliga ofullkomlighet.

Låt oss nu försöka avgöra skillnaden mellan ditt genuina, sanna jag och det ytliga jaget. *Närhelst du handlar utifrån ditt verkliga jag, befinner du dig i fullständig enhet med dig själv.* Det råder ingen tvekan, ingen förvirring, ingen oro och ingen spändhet. Du är inte bekymrad över hur handlingen ser ut i andras ögon, eller över principer och regler. Det avgörande är vilken effekt handlingen har på andra och på dig själv och dess konsekvenser och du väljer just detta alternativ för att det, även om du inser dess brister, ändå tycks vara bättre för dig än något annat alternativ. Det stämmer överens med din innersta natur. Detta gäller förstås inte för destruktiva handlingar av en grov natur.

På denna väg lär ni er också att skilja mellan vad som verkligen är destruktivt och vad som inte är det. Ni förbiser helt den här synvinkeln på grund av att ni är tillvanda att acceptera färdiga regler. Reglerna som står framför er blockerar er syn av det verkliga problemet. Så länge du inte har modet att undersöka problemet samtidigt som du glömmer regeln, kan du inte komma in din jagförnimmelse, du kan inte utveckla ett sant självförtroende som inte kan erhållas på något annat sätt. Detta förfarande kräver närmare bestämt modet att själv ta på sig konsekvenserna, att klippa beroendebanden till regler och förordningar och därmed till allmänhetens godkännande. Det kräver modet att göra ett misstag om så behövs. Det kräver visdom, då du vet att misstaget i sig inte är så viktigt; vad som räknas är snarare din inställning till det.

Många av mina vänner har redan upptäckt vissa aspekter av den här sanningen. De har börjat agera och reagera i enlighet med den. För er som ännu inte har stött på denna avgörande insikt – att den nuvarande stundens misstag kan vara mycket mer värt än att följa en ”fullkomlig” regel – så är detta något att meditera över.

Det ytliga jaget kan utföra en handling som är riktig enligt alla kända normer. Ändå känner du dig förvirrad och orolig. Det motsatta handlingssättet är helt klart destruktivt och även om du kanske vill följa det, hejdar du dig eftersom du inte vill skada andra. Du är delad, vilket tyder på att båda alternativen kommer från det ytliga jaget. Detta kan också vara fallet när två alternativ, som tycks vara varken särskilt konstruktiva eller destruktiva, lämnar dig lika missnöjd. I båda fallen är du

förvirrad, eftersom ditt verkliga jag är övertäckt och alla alternativ som står till ditt förfogande kommer från de yttre lagren.

Vart du än vänder dig står alternativen alltid mellan din barnsliga egenvilja och en stel regel eller princip. Ibland kan principen till och med vara din egen skapelse och inte nödvändigtvis stämma överens med den allmänna åsikten. Båda alternativen lämnar dig helt missnöjd. Du går runt i cirklar och kan inte hitta vägen ut eftersom du koncentrerar dig på resultatet och den fysiska handlingen och tror att det ena valet måste vara rätt och det andra fel, samtidigt som du känner att båda är fel vad gäller din sinnesfrid. Varje alternativ skulle vara oärligt på sitt eget sätt: det ena sättet för att det giriga barnet inom dig vill gripa tag efter det, det andra för att barnet anpassar sig och lyder, snarare än handlar utifrån en egen övertygelse.

Närhelst du befinner dig i kris och förvirring, finner du dig just i en sådan situation. Förvirringen blir större när du inte är klart medveten om dessa saker. Det första steget är att klargöra problemet så koncist som möjligt. Redan innan du kan lösa konflikten, kommer du att finna lättnad, eftersom du nu åtminstone tydligt kan se vad förvirringen handlar om.

När jag talar om handlingar, menar jag inte bara yttre handlingar. Alla tankar, känslor, inställningar, inre beslut och beteendemönster utgör handlingar. Handlingar som kommer från det yttre jaget försätter dig alltid i en fälla. De erbjuder inte någon verklig lösning. Det ena alternativet kan utåt sett tyckas riktigt, men kan kännas fel, eller så kanske ingetdera alternativet tillfredsställer någon alls. Du känner dig hjälplös och eftersom du inte kan hantera frågan, hoppas du att livet ska erbjuda en lösning. Denna hjälplöshet och svaghet pekar på den omogna, förvrängda delen av personligheten. Där du är mogen och hel, är du inte beroende av yttre omständigheter. Du kan hantera situationen och även om en viss kurs kan vara svår, är du helt i harmoni med dig själv.

Det krävs betydande framsteg i detta arbete och en förståelse vad gäller vissa konflikter och förvrängningar innan du kan känna igen tillståndet där du känner dig hjälplöst fångad mellan de enda två otillfredsställande alternativ du kan se, och sedan väljer ett av dem bara för att det tycks vara det minst onda. Att en sådan situation skapar anspänning, oro, fientlighet och missnöje är bara naturligt. Ibland kan du i viss grad lyckas förtränga dessa känslor, men bara med resultatet att de uppstår på det mest förödande sätt, när du minst önskar dem. Vid den här tidpunkten är du inte längre medveten om den verkliga orsaken till att du känner dig så olycklig. Innan du väljer, kan du gå igenom stadier där du slåss mot dig själv. Du kan försöka hitta en lösning genom intellektuella överläggningar, som bara gäller för den yttre situationen. På detta sätt, oavsett hur mycket visdom och sanning du hör och försöker ta in utifrån, gör den inte någon nytta. I ditt inre förblir någonting låst. Du förblir oförmögen att komma ut ur den här förvirringen, den här fällan.

Jag diskuterade nyligen ämnet att vara fångad mellan lika oönskade alternativ i ett lite annat sammanhang. Jag diskuterade också vikten av vad jag kallade den punkt där du ger upp. Låt oss nu tillämpa båda dessa ämnen när det kommer till att frigöra det verkliga jaget.

Mina kära vänner, närhelst du är hjälplöst fångad i en situation där alla tillgängliga alternativ är otillfredsställande, befinner du dig i en sådan situation på grund av att ditt verkliga jag inte kan komma till uttryck och vägleda dig. Det enda sättet att frigöra ditt verkliga jag tillräckligt, är att hitta din särskilda punkt där du ger upp, som måste dölja sig någonstans mitt i problemet som upptar dig. När du hittar punkten där du ger upp, kommer två olika alternativ gradvis att träda fram: ett kommer att vara att hålla sig till en stel princip, det kan vara en allmän eller personlig princip; det andra alternativet kommer att vara att följa ditt verkliga jag. Det nya sättet kan för närvarande vara ofullständigt, men det är en satsning som du är villig att göra med allt som detta innebär.

Återigen kan punkten där du ger upp inte upptäckas genom en intellektuell process, utan endast indirekt, genom att söka i ditt inre och med ytterligare hjälp. Plötsligt kommer punkten där du ger upp i sikte, tydligt och starkt eller kanske mycket subtilt. Detta att ge upp behöver inte kräva att man ger upp i det yttre eller materiellt, utan snarare att man släpper taget om en inställning som karaktäriseras av känslomässig girighet. Var medveten om att den frid, styrka och det självförtroende som kommer från din egen jagförnimmelse endast kan uppnås genom att upptäcka den punkt där du ger upp.

Närhelst du är fångad i krisen där du är förvirrad och hjälplös, kommer du ofrånkomligen att upptäcka att det finns något som du håller fast vid för hårt, något som du tror att du måste ha. Detta är ett tecken på att ett starkt behov är inblandat, oavsett om det är verkligt eller falskt. När du når den punkt där du ger upp, kommer du att upptäcka att du inte offerar något genom att ge upp vad det nu var som du trodde att du inte skulle kunna leva utan, utan bara ger upp en illusion, en tvingande ström, ett falskt behov. I slutänden behöver du inse att det i vilket fall inte skulle kunna ryckas från livet genom ett inre forcerande. Du kommer att förstå att genom att inte ge upp, fångslar du dig och gör dig svag, beroende och hjälplös. Ditt sanna jag kan då inte manifesteras sig. Priset som du har betalat för att hålla fast där du borde ha gett upp, har hittills varit enormt högt. Du har försakat frid, styrka och självförtroende och gjort det omöjligt för dig att fortsätta och uppfylla ett verkligt behov, för den tvivelaktiga nyttan av att hålla fast vid illusionen av att du kan få någonting för ingenting. Det omedvetna motståndet mot att släppa taget utgör den starkaste orsaken till självförakt, skuld, svaghet, bristande uppfyllelse och många yttre friktioner och svårigheter som är det slutliga resultatet av att inte ge upp.

När ditt inre arbete väl har fört dig till denna punkt, kan du göra ett intressant experiment. Betrakta ditt tidigare liv ur perspektivet av att ge upp. Lagg märke till var du var förvirrad och beroende och var du var fri och ett med dig själv. Du kan komma att upptäcka att närhelst i livet som ditt verkliga jag var uppenbart, hade du gett upp något. Leta kanske först efter positiva exempel; dessa kan göra det mycket lättare för dig att upptäcka de negativa. Ur detta perspektiv bör det också vara lättare att ge upp ditt motstånd mot att ge upp, eftersom din egen erfarenhet kommer att lära dig att det är något ytterst gott och fördelaktigt att släppa taget. Detta är verklighet. Illusioner föder bara konflikter. Genom att upptäcka var i ditt förflutna som ditt verkliga jag, genom din naturliga utveckling i detta avseende, var uppenbart, kommer du också att se att det inte är något som är långt borta och främmande. Det är det välbekanta du i dess allra bästa bemärkelse.

Jag har då och då fått frågan varför inriktningen på dessa föredrag mer och mer har blivit psykologisk, snarare än andlig. Förutom svaren som gavs tidigare, kommer jag att lägga till följande: Området i din personlighet där du är konfliktfylld och omogen, i moderna psykologiska termer "neurotisk", är i grunden det som i religiösa eller andliga termer kallas "syndigt" eller "ont". Jag förklarade för er varför vi undvek den grova termen "synd". Era självdestruktiva skuld känslor å ena sidan och er moraliserande tendens och idealiserade självbild å den andra, gör att termerna "synd" och "ondska" blir ett alltför stort hinder för att möta jaget. Dessa tendenser hos er gjorde det nödvändigt för mig att fortsätta främja en anda hos er att acceptera, förlåta och vara tolerant mot sig själv.

Det kommer dock en tid i arbetet när det är nödvändigt att närma sig de ansatta områdena i ditt inre utan silkeshandskar, så att säga, och att se dig själv i den rena verkligheten utan att förmildra den, utan att undfly den fulla inverkan av det som finns där. Överallt där dina förvrängningar, bilder, förträngningar, omogenheter – kort sagt, dina neuroser – existerar, finns det också synd och ondska, för en neuros innebär alltid en karaktärsdefekt. Ni har upptäckt, och kommer ofrånkomligen att se ännu tydligare, hur förvrängningar inte bara skadar er och hindrar er egen lycka, utan ofrånkomligen påverkar andra som är nära er. Den så kallade neurosen inrymmer alltid självviskhet, girighet, högmod, feghet, egocentricitet och hänsynslöshet i en eller annan form.

Om du ser på dina handlingar, reaktioner och inställningar som att de emanerar, inte från ditt sanna jag, utan från det ansatta området och betraktar deras verkningar på andra, får du verkligen ett nytt perspektiv och kommer att se att det är möjligt att acceptera och förlåta dig själv samtidigt som du fortfarande inser det inneboende "syndiga" inom dig. Du kommer inte längre att slitras mellan alternativen av antingen självacceptans och att ge dig hän åt dig själv eller ånger och självhat. På en nivå av ditt väsen är detta ditt dilemma. Detta är för övrigt ett typiskt exempel på en av dessa konflikter som beskrivits ovan. Du ser två alternativ och inget av dem är konstruktivt.

Den här konflikten kanske inte alls är medveten, men den står för mycket motstånd. Inombords är du förvirrad och pendlar mellan dessa två alternativ. Gång på gång får ni höra att man ska lära sig att acceptera, att förlåta och att tycka om sig själv, trots era ofullkomligheter. Men samtidigt får ni höra nödvändigheten av att se sig själv "realistiskt", så att önskan om att förändras växer. Önskan om att förändras kan endast uppstå ur en sann och äkta ånger. Med styrka och mod måste du, som ett första steg, acceptera blindheten, okunnigheten och ofullkomligheten som fortfarande finns i dig och inse att alla dessa i grunden utgör karaktärsdefekter.

I din förvirring ser du i vart och ett av de två alternativen en positiv och en negativ sida, och därför kan du inte förena dessa alternativ. Du är rädd för att förlåta dig själv, eftersom du är rädd för ditt suktande efter att ge dig hän åt dig själv. Du är också rädd för att fullt ut inse det som är skadligt för andra, eftersom du är rädd för självhatets piska.

När du verkligen kan uppfatta att detta dilemma är en illusion och existerar endast på grund av din förvirring, kommer de två synbarliga motsatserna att bli en helhet, utan någon negativitet. De två negativa sidorna faller bort. Dessa har uppstått genom splittringen¹ av en positiv idé: att förlåta sig själv och att fullt ut se sin "synd". Båda har sin upprinnelse i mod, ödmjukhet och viljan att ta eget ansvar. På grund av splittringen, har dessa positiva idéer nu en motsvarighet i att ge sig hän åt sig själv samt självhat, vilka båda har sin upprinnelse i feighet, högmod, brist på eget ansvar och viljan att inte förändra sig själv, utan i stället få världen att förändras. På grund av splittringen inom dig i både positiva och negativa tendenser, uppstår det en förvirring enligt samma mönster som änglarnas fall frambringade när det ursprungliga hela väsendets splittring skapade förvirring och mörker.

Så länge du befinner dig i en sådan förvirring, kan ditt sanna jag inte visa dig den klara vägen. Du försöker dra i båda sidor och lämnar din energi splittrad. Du kompenserar för detta med ett tvångsmässigt "Jag måste göra det rätta", som du sedan projicerar på världen. Du harmas över detta krav och kämpar emot det. Du trotsar världen samtidigt som du fortfarande vill hitta ditt sätt. Om ditt sätt av en tillfällighet skulle likna världens krav, är du ytterligare hindrad i din rörelse genom att du gör uppror mot världen. Du behöver bevisa att du inte böjer dig, när du i själva verket aldrig skulle göra så i vilket fall, oavsett huruvida ditt sätt liknade världens sätt i sitt uttryck.

Upproret har även en positiv aspekt; man kan kalla det för en sund självhävdelse. Denna sunda aspekt lider av samma splittring som begreppen självacceptans samt viljan att förändras. Om du gör uppror mot stela principer, mot perfektionism och mot konformitet, är detta förenligt med att ödmjukt acceptera det oundvikliga och med ett sunt ömsesidigt beroende. Att blidka, lyda och

¹ Eng. "split", som i andra föredrag ibland har översatts till tudelning. Övers. anm.

vara beroende å andra sidan, har sin grund i samma girighet som barnsligt uppror och fientlighet. Det är alltid samma sak: när en sanning delas itu, uppstår oförenliga aspekter vid horisonten och skapar förvirring.

De båda exemplen som jag har gett kommer att visa hur felaktig den allmänna uppfattningen är att en tendens eller kvalitet i sig antingen är bra eller dålig. Detta gäller bara inom ett mycket grovt och ytligt område och endast i begränsad utsträckning. På det hela taget är det inte sant. Varje tendens eller kvalitet var ursprungligen, före splittringen, god och konstruktiv. Kvaliteter blir destruktiva i samma stund som en viss aspekt av tendensen missbrukas av den ansatta delen i din själ. Förvrängningen, i kombination med de allmänna missuppfattningarna, ökar förvirringen.

Splittringen gör det också svårt att kommunicera, eftersom den ena personen tänker på den konstruktiva sidan av en tendens, medan den andra har dess negativa och destruktiva sida i åtanke. Ta exempelvis uppror, ånger eller självacceptans. En viss person kan tänka på ett sunt uppror eller självhävdelse, på styrkan och mognaden i en sann ånger och förändring, på ödmjukheten och realismen i att acceptera sig själv som man är. En annan tänker på uppror av det destruktiva slaget, med dess falska styrka, trots och grymhet, på den osunda skuld känslan och självanklagelsen i den falska ångern, på njutningslystnaden i ens självacceptans. Detta är endast exempel, men ni kan hitta samma sak i alla ”bra” eller ”dåliga” aspekter eller egenskaper som finns. Denna sammanblandning leder till missförstånd bland människor, men viktigast av allt leder den till förvirring och konflikter inom jaget. Inre förvirring och konflikter gör det ännu svårare att antingen ha modet att inte anpassa sig till fasta regler eller inte göra uppror mot det som är konstruktivt, liksom mot det som faktiskt är fel i den här världen. Ett urskillningslöst uppror kan inte göra något för att förändra världen. För att göra det, måste man först förändra sig själv och övervinna sin inre splittring.

Varje begrepp eller kvalitet inrymmer en sådan tvåfaldighet. Även en obestridligt gudomlig kvalitet som kärlek, den mest potenta kraften i universum, missförstås och avvisas ofta för att den ses i sin förvrängda form som falsk uppoffring, ägande dominans, girigt törstande och beroende.

Låt oss ta en annan kvalitet: generositet. Det finns många aspekter av den: andens generositet som uppenbarar sig i tolerans och förståelse, generositeten i att ge materiella ting, generositeten i att känna med och för en annan person, vilket är medkänsla. Låt oss betrakta medkänsla. Som det nu råkar vara, så har ni i det engelska språket faktiskt en annan term för att beteckna den negativa aspekten av medkänsla och det är medömkan². Denna distinktion finns inte i alla språk. För många andra tendenser eller kvaliteter finns det dock endast en term och ni är därmed mer

² Eng. "pity", vilket också har översatts till "tycka synd om" senare i föredraget. Övers. anm.

benägna att bli förvirrade. Även när två termer är tillgängliga, är det fortfarande lätt att bli förvirrad av dem. Händer det inte ofta att en person egentligen känner medömkan när han eller hon är övertygad om att det är medkänsla? Det är alltid frestande att stoltsera med att ha en positiv inställning och därmed täcka över en negativ inställning.

Varför är medömkan någonting destruktivt? Bortsett från det uppenbara svaret som ni alla mycket väl känner till och som jag inte behöver diskutera vidare, är medömkan destruktiv eftersom den förlamar dig. I medkänsla är du stark och i stånd att hjälpa, att göra något för den andra personen. I medömkan kan du inte göra något annat än att gråta för den andra, medan du i själva verket gråter för dig själv, på grund av din ovilja att acceptera livet och döden och ta det ansvar som gör dig i stånd att hantera livets svårigheter. I medömkan projicerar du bara din egen svaghet på en annan och ser i den personen din egen feighet och ditt eget dolda uppror. Det är därför en helt självisk känsla.

Sättet att avgöra om du känner medkänsla eller medömkan är att lägga märke till huruvida känslan ger dig styrka för den andra personen eller om den försvagar dig. Om det är det senare, känner ni nu till förfarandet där ni tittar bortom den. Var bär du på en missuppfattning? Var är du fångad i förvirring? Vad förtränger du? Medkänsla får dig att känna och förstå, men den är tillräckligt stark för att inte lamslå din förmåga att hjälpa – om så behövs även med en tillfälligt besk medicin om detta gagnar den andra personen.

Ni kommer så småningom att stöta på andra begrepp som är förvirrande på grund av att de är tudelade. Om ni blir tillräckligt medvetna, kommer era förvirringar och konflikter att stiga upp till ytan. Redan innan förvirringen klaras upp, kommer du att känna en befrielse för att du då är fullt medveten om problemet och villig att äga det. Vid sådana tillfällen klargör jag gärna det sammanblandade, tudelade begreppet så som jag har gjort i kväll.

FRÅGA: Jag kände mig alltid skyldig för att jag inte tyckte synd om min mamma. Jag hade medkänsla för henne, och på grund av det kunde jag hjälpa henne. Om jag hade tyckt synd om henne, skulle det ha varit omöjligt att hjälpa. Men trots det och trots att jag vet om det, känner jag mig skyldig.

SVAR: Din skuld, min kära vän, har ingenting att göra med medömkan eller medkänsla. Den har att göra med din bristande sunda inställning gentemot dig själv eller gentemot din mamma. Den är ett indirekt resultat av andra aspekter inom dig.

FRÅGA: Jag håller precis på att förlora min närmaste vän. Och jag skulle vilja kunna komma dithän att jag har medkänsla och bli av med all slags medömkan.

SVAR: Svaret finns underförstått i detta föredrag. Upptäck var du identifierar dig med denna vän. Det som vännen upplever, är du själv rädd för. Rädslan är förträngd och du kan därför inte ta itu med den och acceptera den. Den kommer på så sätt till uttryck som medömkan.

FRÅGA: Det är mer förlusten jag känner, än en identifikation.

SVAR: Den är också en identifikation. Att förlora någon som man har kär, är en smärta som behöver bäras. Den är i sig en frisk smärta som inte kan försvaga själen, förutsatt att man går igenom den. Men den ytterligare komponenten i din smärta är rädsla. Och där det finns rädsla, sker en identifikation. Dessa två slags smärtor har olika karaktär, om du sonderar dina känslor. Kvaliteten hos förlustens smärta inrymmer inte den rädsla, bitterhet, självömkan, kamp och förhårdnad som inryms i identifikationens smärta, i medömkan.

FRÅGA: I det senaste föredraget, med hänvisning till försvarsmekanismen, sa du att det grundläggande försvaret består av ett allmänt inre klimat som man kan känna. Skulle du kunna förklara vad du menar med ”inre klimat”?

SVAR: Om du observerar dina känslor, vilket ni alltmer lär er att göra på denna väg, kommer du att upptäcka en slags känsla som bäst kan beskrivas som en inre förstelning. Den kanske inte alltid finns på ytan. Den kan till exempel framkallas eller föranledas när du gör detta arbete med en annan person och vissa områden inom dig berörs, eller när du möter kritik eller ogillande. Du kommer att upptäcka en förstelning, en rädsla, en oro, en önskan om att avvisa vad det nu är som kommer till dig. Du känner dig attackerad och hotad. Känslan i dig, som kommer som en reaktion på händelserna som just nämndes, utgör din försvarsmekanism. Att känna den är ett stort steg framåt; du kommer att se hur denna mekanism hos dig reagerar och hur en sådan reaktion går emot ditt intresse. Du behöver observera detta inre klimat, förstelningen och förhårdningen, annars kan du inte komma vidare i detta viktiga avseende av arbetet.

FRÅGA: Du definierade inte exakt medömkan och medkänsla, vad jag minns, och jag skulle vilja veta lite mer om skillnaden mellan dem. Det verkar för mig som att, i arbetet som du föreskriver, ju mer vi bekräftar och förstår oss själva, desto mer kan vi agera i överensstämmelse med en regel, det vill säga, leva tillsammans. Bortsett från detta, ju mer vi gör i detta arbete blir vi mindre mänskliga och mer som maskiner. Jag tror att mänsklighetens själva kärna är medömkan och i sanning självömkan, för om en person inte har självömkan, är han inte självvisk. Om en person inte är självvisk, är han inte mänsklig, han är en gud. Detta är inte ett mentalt eller intellektuellt beaktande, utan något som jag känner.

SVAR: För det första tror jag inte att det är nödvändigt att upprepa skillnaden igen mellan medkänsla och medömkan. Jag har definierat det tillräckligt i föredraget. Om du läser det, kommer du inte ha några svårigheter att förstå det. Om frågan dock fortfarande kvarstår, ska jag gärna svara på den.

När det gäller resten av din fråga så innehåller den ett antal förväxlingar och missförstånd, till exempel att det i kärnan av varje människa finns medömkan, i sanning självömkan. Nej, detta är inte sant. Varken medömkan eller självömkan är ens resultatet av eller symptomet på kärnan, utan ett annat symptom. Många inställningar och aspekter hos människan är en del av en kedjereaktion. Kärnan utgör det verkliga jaget – och detta agerar utan tvivel inte enligt någon regel, vare sig en allmän, yttre regel eller ens en stel egengjord regel. Kärnans natur är rörlighet och individualitet.

Även om det är mänskligt att vara självisk, är det också mänskligt att vara osjälvisk. Även om det är mänskligt att hysa självömkan, är det också mänskligt att inte göra det. Det är inte så att det ena är mänskligt och det andra gudomligt. Båda är mänskliga. Det är samma sak med själviskhet som med alla andra egenskaper. Det finns en sund slags själviskhet och en osund, destruktiv slags själviskhet. Din förvirring här uppstår ur okunnighet, där du tror att du förväntas ge upp all slags själviskhet. Du gör därför uppror och kan inte acceptera att ens ge upp den slags själviskhet som är förödande för dig själv och andra.

Dessutom, om du tror att resultatet av detta arbete för det första är att anpassa sig till en regel och för det andra att bli som en maskin, skulle jag vilja säga att du inte ens har förstått de mest grundläggande elementära delarna av detta arbete. Det är dags för dig, med din goda intelligens, att förstå det, åtminstone i din hjärna. För sanningen är den totala motsatsen till vad du här angav. Det är av betydelse, och detta gäller för varje människa, oavsett intelligens, att varhelst man stretar emot att förstå något, inte bara hör man inte de saker som man är ovillig att höra, utan ofta hör man i själva verket det helt motsatta. Kärnan i den här undervisningen och metoden för detta arbete, är att befria er från färdiga regler och hjälpa er att bli sanna individer. I kvällens föredrag betonades den saken igen från en ny infallsvinkel.

Du bär på missuppfattningen att godhet är tråkigt och andefattigt, att den saknar variation, att den saknar individualitet, humor, njutning och kvickhet. Du tillskriver allt detta ”dålighet”. Hur fel har du inte här! Godheten är lika diversifierad som dåligheten. Den rymmer bara mer humor, individualitet, njutning, eftersom du, när du är sund och mogen – vilket innebär samma sak som ”godhet” – är mer förmögen att uttrycka dig själv, du upplever mer intensivt och har ett djupare, bredare livsomfång. Du förväxlar godhet med skenhelighet som, när den analyseras, är den diametrala motsatsen till det förstnämnda. I grund och botten är skenhelighet en annan fasett av den dålighet som förefaller dig så önskvärd.

I detta föredrag nämnde jag bland annat att det ibland är bättre att göra ett misstag om det kommer utifrån ditt verkliga jag, än att lyda regler och principer när man inte är ett med sig själv beträffande dem. Säger det inte något att du hör precis motsatsen? Visar det inte något mycket viktigt i din inställning gentemot dig själv? Förstår du, min vän?

FRÅGA: Ja, jag förstår dina ord. Men saken är, vad som då blir en regel är att jag, eller vi, eller mänskligheten, måste sträva efter att bli oss själva. Då blir detta en regel.

SVAR: Nej. Ni kan välja att förbli spädbarn om ni så önskar. Ni måste inte växa upp. Men om du vill växa och leva ett konstruktivt och fullödigt liv och vill förverkliga de flesta av dina möjligheter, då måste du bli dig själv. Men valet behöver göras av dig.

FRÅGA: Jag förstår. Sedan finns det ytterligare en fråga. Varför skulle sådana framskridna människor, låt oss säga människor som har befunnit sig på denna väg under en tid, genom att göra detta arbete, genom att förverkliga sig själva, genom att avlägsna bojar, bli förmögna att utstå det som ingen människa vill utstå, såsom en annan persons sjuka beteenden. Jag tror inte att detta är ärligt eller syftet. Detta verkar för mig som att vara en maskin.

SVAR: Här finns det en annan förvirring, min vän. Svaret är mycket enkelt. Genom att växa, mogna, utvecklas, blir du förmögen att utstå, om du måste, det som du är oförmögen att förändra. Mognad gör det möjligt för dig att ge upp och släppa taget om det som du inte behöver uthärda. Detta är något som den omogna personen inte kan göra; det outhärdliga blir därmed ett problem för honom. Du gör uppror mot det som du inte kan förändra, på grund av att det står utanför din kontroll. Om du tror att ditt uppror lindrar svårigheterna, har du i hög grad fel. Sanningen är helt den motsatta.

Den mogna personen kan ta det som behöver tas utan att krossas. Han eller hon kommer även att dra nytta av det. Detta gör definitivt inte någon till en maskin. Det skulle vara mer passande att kalla den ständigt upproriska personen en maskin, och dessutom en ineffektiv sådan, som ständigt puffar ut en planlös ånga i atmosfären. Detta utarmar en persons styrka och han eller hon blir på så sätt oförmögen att förändra det som han skulle kunna förändra, det som inte står utanför hans kontroll. Han är omedveten om att han skulle kunna göra det, och även ovillig, eftersom han omhuldar den ständiga rebellens falska individualitet. Vad får dig att tro att man är mer av en individ och mindre av en maskin när man ständigt skriker och slåss där det inte finns någon anledning att göra det? Vad får dig att tro att den som rättframt möter ett problem och vid upptäckten av att här finns det något som han inte kan förändra, följer med strömmen och därmed

sparar sin styrka till de frågor där han kan göra en förändring och därmed göra sitt liv mer meningsfullt, är en maskin?

Låt mig avlägsna mig från er med mycket speciella välsignelser vid den här tiden på året som hedrar den största varelse som någonsin levte; den varelse som undervisade och levde och dog genom all sanning som har förmedlats om och om igen på så många olika sätt, alltsedan er jord började existera – Jesus Kristus. Välsignas i honom, var i frid och må er fortsatta väg få er att inse att hans läror, liksom alla andra sanningsläror, inte försöker få er att foga er, att blidka, böja er och acceptera något som går emot er vilja och övertygelse genom att göra er till nickande dockor. Tvärtom! Om ni verkligen förstår och följer hans läror och vissa aspekter av hans liv, kommer ni att upptäcka att det är så. Att han, liksom alla andra sanningsföreträdare, inte bara undervisade, utan också levde sanningen, är själva motsatsen till vad den upproriska personen är mest rädd för – den som skenheligt fogar sig. Betrakta, observera dig själv och andra. Gå djupare i detta arbete. Titta på de få personer ni kanske känner som redan har uppnått en del av detta mål och ni kommer se att detta är sant: ju mer andligt och emotionellt utvecklad en person är, desto mer levande är han eller hon, en distinkt individ och inte en maskin separerad från värme, mod och humor. Varje individs sanna jag är själva motsatsen till det som ni är rädda för och gör uppror mot.

Och så, mina vänner, var välsignade i Herren.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-05-19